

CELE MAI FRUMOASE POVEȘTI

Ediție în 3 volume

Colecție coordonată de Anatol Vidrașcu

Ilustrații

Simion Zamșa • Elena Karachentseva

LITERA
mică

București • Chișinău

CUPRINS

7

Mihai Eminescu

FINUL LUI
DUMNEZEU

29

Ion Creangă

POVEȘTEA LUI
HARAP-ALB

101

IVAN
TURBINCĂ

127

I.L. Caragiale

IMITAȚIE

137

Petre Ispirescu
ILEANA
SIMZIANA

167

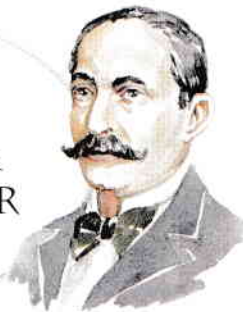
GREUCEANU

183

PAȘAREA
MĂIASTRĂ

197

Ioan Slavici
SPAIMA
ZMEILOR

211

Nicolae Filimon
ROMAN
NĂZDRĂVAN

Mihai Eminescu

FINUL LUI DUMNEZEU

Poveste, poveste, da' eu nu-s de pe când poveștile, eu sunt de mai încoace, da' m-am dus într-o zi la soacră-mea ș-am găsit un sac de povești, și venind acasă l-am scăpat jos și s-a despicat sacul, și de-atunci s-a împlut lumea de povești ș-am învățat și eu una și ț-o spun dumitale.

Era odat-un om ș-avea doi feciori. Acu femea era-ngreunată ș-a făcut un băiet, da' omul era sărac, n-avea cine i-l boteza. Iaca pe-acolo era Dumnezeu și Sf. Petrea. Și Dumnezeu i l-a botezat ș-a rămas băietul năzdrăvan.

Da' la urma băietului a făcut o fată, ș-așa era de frumoasă, de la soare te puteai uita, da' la dânsa ba. Treaba ei era să ducă demâncat în țarină. Ducând ea demâncat în țarină, a zărit-o un zmeu și s-a pus pe-atâta s-o iee. Da' finul lui Dumnezeu era năzdrăvan ș-a zis așa fetei: că el va face o brazdă de plug până la demâncat, și ea totdeuna pe brazdă să meargă la frații ei. Da' finul lui Dumnezeu era năzdrăvan, nu era, da' zmeul strașnic! El a și știut ce-a urzit fratele ei ș-a tras brazdă cu plugul pân' la casa lui. Fata s-a dus cu demâncat drept la curtea zmeului. Așteaptă ei să vie – nu-i!

– Eh! mamă, mă duc să-mi caut sora că mi-a luat-o zmeul, a zis finul lui Dumnezeu.

Ș-a făcut el o boambă de fier la țigani în loc de călăuz ș-o zvârlea și el mergea după dânsa.

A ajuns până la o fântână și la un copac. Acolo, puindu-se el să se odihnească, aude zicând așa:

– Doamne, Doamne, de-ar veni mama c-acuși ne mănâncă balaurul!

„Oare cine să s-audă?“

Se uită-n vârful copacului, vede doi pui de pajură.

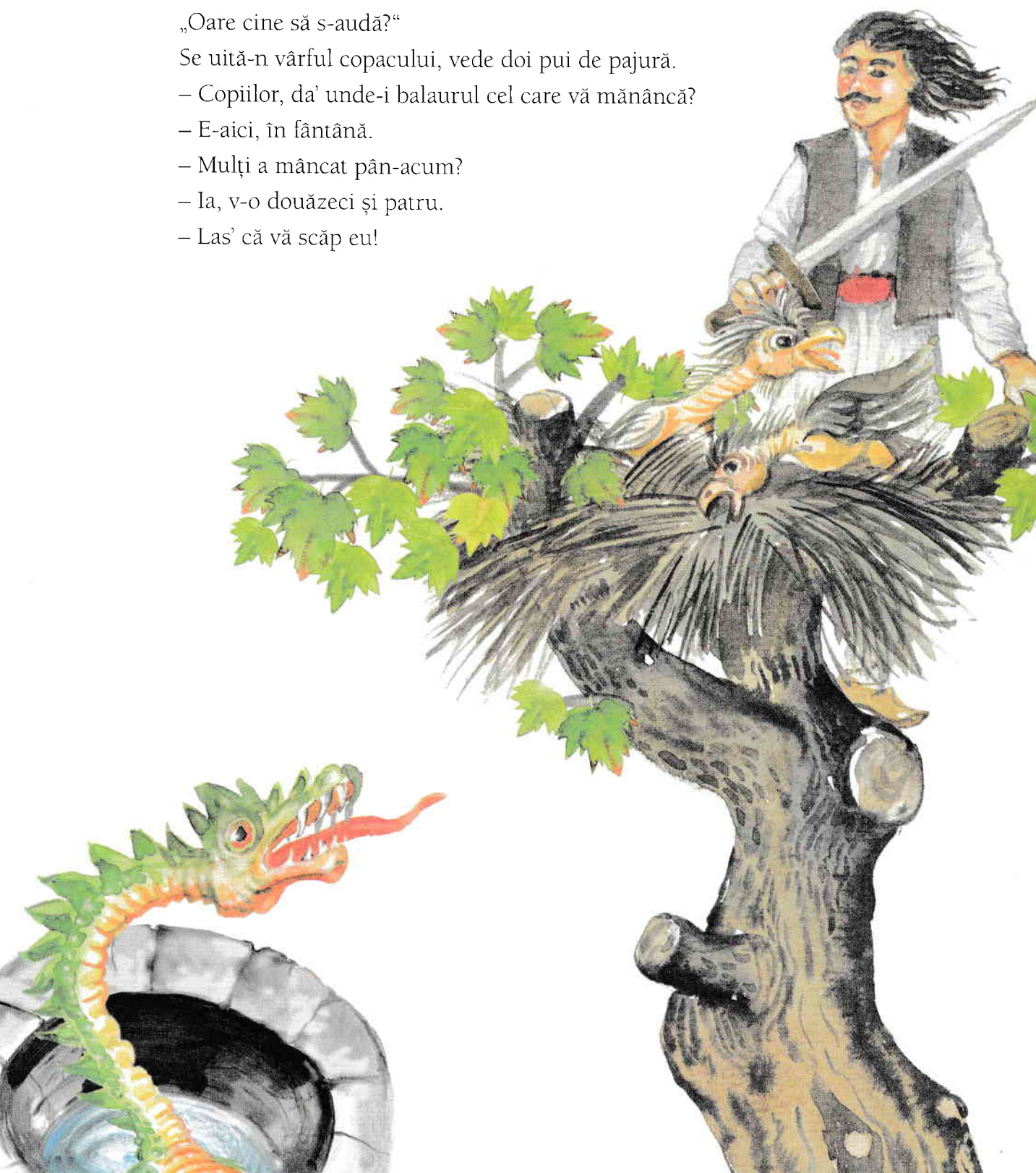
– Copiilor, da' unde-i balaurul cel care vă mănâncă?

– E-aici, în fântână.

– Mulți a mâncat pân-acum?

– Ia, v-o douăzeci și patru.

– Las' că vă scăp eu!

Se suie-n vârful copacului lângă pui. Da' balaurul întinde-un cap să iee un pui. Da' finul lui Dumnezeu avea paloș și-i taie capul. Întinde și celălalt și-i taie și pe-acela. Acu puii nu știau ce să-i facă de bucurie și unul zise așa:

– Câți frați am fost noi, pe toți i-a mâncat, numai noi doi am rămas. Dac-a veni mama, mare, de bucurie are să te mănânce; vără-te sub aripa mea.

S-a vărât sub aripa lui și nu s-a văzut. S-aude un vuiet mare; vine pajura. Pajura era mama vântului.

- Dragii mamei nu v-a mâncat!
- Finul lui Dumnezeu ne-a scăpat.
- Unde-i? să-l mănânc de bucurie.
- Mă rog, mamă, dacă l-ai mânca să-l faci înapoi.
- Da' unde-i?
- Îi la răsărit.

Da' ea a-nceput a vâjâi tare la răsărit. Da' puii zic către finul lui Dumnezeu:

– Mamei are să-i treac-un foc de-a te mânca pân' ce va ajunge la răsărit. Vine.

- Nu-i, dragii mamei.
- Iacătă-lî-i, mamă!

Da' ea-l ia și-l înghite și când l-a făcut înapoi, așa s-a făcut el de frumos, de s-a luminat locul unde era.

– Ce să-ți fac pentru binele ce mi-ai făcut, că mi-ai scăpat copiii? a zis pajura.

– Să-mi spui unde-i zmeul cu soră-mea.

– Nici n-am văzut, nici n-am auzit.

– Altmintrele nu-mi mulțumești.

– Să șuier să-mi vie feciorul, vântul de la răsărit.

Ș-a șuierat ea o dată ș-a venit un om – era statul lui de o palmă și barba de un cot și călare pe-un iepure șchiop. Și-i zice pajura:

– Statu-Palmă-Barbă-Cot, călare pe-un iepure șchiop, unde-i zmeul ce-a luat pe fată, pe sora lui finul lui Dumnezeu?

– Nici n-am auzit, nici n-am văzut. Dacă n-o fi știind frate-meu, vântul de la miazăzi...

Când a suflat o dată, o venit altul. Aista era mare de stat, cu buzele mari și n-avea ochi. Da' când sufla, peste tot locul s-auzea.

– N-ai văzut, n-ai auzit pe zmeul care a luat pe fată, pe sora lui finul lui Dumnezeu?

– Nici n-am văzut, nici n-am auzit.

– Ce-i de făcut? zise pajura.

– Da' n-o fi știind frații noștri cei de cruce?

– Da' unde-s?

– Aciea-s departe. Trebuie să ne ducem loc mult. Na-ți un firicel din părul meu, na-ți și din barba mea, și te pornește, băiete, la drum. Și să pui perii-n trei, și când la o vreme de nevoie, să șuieri într-înșii, eu, noi Ț-om veni într-ajutor și fă de-a dreptul pe aici ș-ai să dai de pădure și tot te du-nainte.

Se ia el și se pornește, merge pân-în pădurea ceea... când în mijlocul pădurii vede-o fumărie strașnic de mare încât se-nădușea, nu mai putea. S-apropie el acolo prin fum binișor și găsește pe mama zmeului – își pârlea părul de pe picioare, că era cald strașnic și nu mai putea.

– Bună ziua, mătușă.

– Mulțămesc dumitale, voinice, da – zice – und'-te duci?

– Caut curtea zmeului, mătușă.

– I, flăcăule! Mult trebuie să mergi pân' ce-i ajunge, și nu mai rămâi cu zile de te-i apropia.

- Mă rog, mătușă, să-mi spui unde-i drumul cela, că nu mi-i frică... mă duc.
– Eu nu-l știu, dragul mătușii.
El, ducându-se așa prin pădure, aude-un glas de om zicând:
– Valeu, valeu, tare mi-i foame!
El s-apropie. Oare ce să fie-acolo? Vede un om șezând, grecește, jos:
– Da' ce te vaiți, bade?
– De pe nouă lanuri grâu am strâns și tot pâine l-am făcut și l-am mâncat
și tot mi-i foame.
– Hai cu mine!
– Hai!

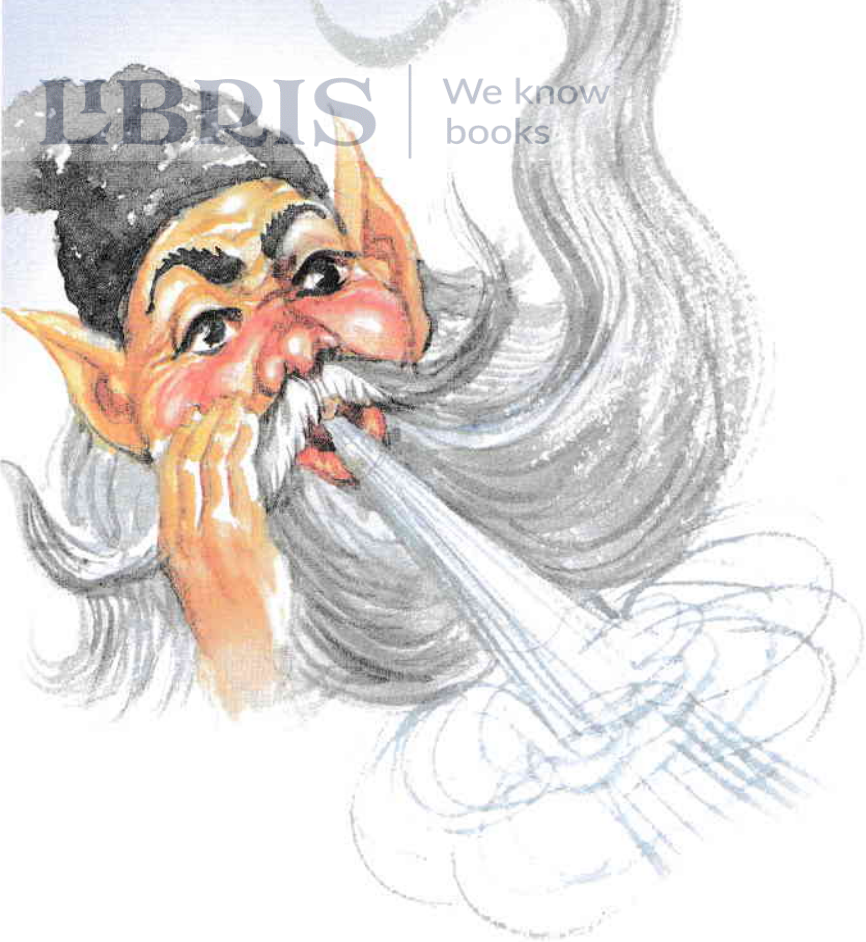
Mergând el mai departe a auzit un glas de om zicând așa:

- Tare mi-i sete!
- Bună vreme, omule. Pentru ce ți-i sete, nu găsești apă să te saturi?
- Câte iezăre au fost în pădurea asta toate le-am băut și tot mi-i sete.
- Hai cu mine!
- Hai!

Mergând ei așa mai departe, au intrat în altă pădure tustrei ș-aude sub tufe un foșnet. Cine era? Vântul de amiază, cel cu buzele mari.

- Bună vreme, vântule, ce faci aici?
- Mă stăpânesc să-mi țin suflarea și să-mpușc un țânțar. Da' să-l împușc să nu-i sparg pielea.

– Da' unde-i țânțarul, că eu nu-l văd.

– Îi lângă soare.

– Lasă, hai cu mine!

– Ba nu. Eu mă duc după țânțar, duceți-vă voi înainte.

Merg ei mai departe și ajung la palatul zmeului. Zmeul era la vânat și fata ședea-n cerdac.

– Bună vremea, soro.

– Mi-a spus zmeul că vii după mine. Da-ntoarce-te, că te prăpădește.

– Nu mi-i frică.

– El acuș vine, îi la vânat.

Vine zmeul.

– Bine-ai venit, finul lui Dumnezeu.

– Bine te-am găsit, câine de zmeu.

– Hai la luptă!

– Hai!

Ș-au luptat ei trei zile și trei nopți și nu-l putea dovedi și nu se da nici zmeul, nici finul lui Dumnezeu.

El a aprins perii celor doi ș-a venit vântul de la răsărit și de la amiază și, când ș-au pus buzele-n trei ș-au suflat, drept în jumătate au despicat zmeul. O jumătate a murit, că era c-un cap, da' o jumătate nu, că era cu două – că era cu trei de toate. Și s-a rugat finul lui Dumnezeu strașnic la Statu-Palmă-Barbă-Cot.

– Nu-ți pot face nimic, că el s-a dus la-mpăratul țării iștia să spue ce i-ai făcut. De-acu, dac-ai pute, luptă-te cu-acela.

Acu el s-a pornit cu soră-sa.

Când a ajuns aproape de palatul împăratului celuia nu era chip să treacă, așa era de strașnic, și, mergând el primprejur, a ajuns la o baltă. Pe balta ceea erau trei băieți și se băteau de la o cușmă, de la un bici și de la o sulă.

– Ce vă băteți, măi băieți?

– Aestea ne-au rămas de la tatăl nostru și nu ne putem împărți.

– Și la ce vă trebuie ele vouă?

– Când pui cușma-n cap, nu te vezi, când dai cu biciul, te sui la curtea-mpăratului, când îi zice: sulă-sulicică, suie-mă-n dealul de sticlă.

– Da-n dealul de sticlă cine șade, ce căutați voi acolo?

– În dealul de sticlă ține-mpăratul pe fată.

– De ce o ține acolo?

– Ca să n-o iee zmeii.

– Până când?

– Până s-a găsi un voinic ca să omoare zmeul... Cel ce-a omorî zmeul îi dă fata-mpăratul.

– Măi băieți, eu voi face bună dreptate, vârați-vă toți în iaz și eu voi zvârli câte una, cine-a prinde mai iute a aceluia să fie.

El, viclean, ia toate-n mână, vâra pe băieți în apă și pe urmă dă din bici și-l suie pe dealul unde ședea-mpăratul, la curtea-mpărătească.

La curtea-mpăratului era o mândreață, că nici nu se poate povesti. Împăratul ședea afară, – era bătrân și bea lulea.

– Bună vremea,-mpărate!

– Mulțămesc dumitale, voinice! Tare om trebuie să fii dumneata de vreme ce te-ai suit aici la mine!...

– Așa,-mpărate, am venit să omor zmeul, să-ți scâp fata!

– Zmeul n-a venit încă la mine. Da' s-aude c-aceia-n vale,-ntr-un iaz, iese noaptea și se cearcă de a se sui să iee fata din dealul cel de sticlă.

– Rămâi sănătos, împărate.

– Mergi sănătos, voinice.

– Mă duc după zmeu. Dacă l-oi omorî, îmi dai fata.

– Ț-oi da-o.

Ajunge el la iazul cel unde a găsit băieții. Pune cușma-n cap, se face nevăzut și se ascunde sub o tufă de buruiene. Da' el era frumos și puternic, da' sărac. Pe iazul acela era o covată cu fața-n jos. La miezul nopții aude el un vuiet strașnic. Acea era balta drăcească, veneau dracii și dau porunci noaptea. Vine dracul cel mai mare, se pune călare pe covată (Scaraoțchi). Ș-a șuerat strașnic și-au venit draci șchiopi, chiori, și-o-nceput să-ntrebe Scaraoțchi ce trebi au făcut?

– Eu am întărtat trei băieți, că doar s-or ucide între dânșii. Păcatul mare c-a venit finul lui Dumnezeu și i-a luat.

– Da' tu?

– Eu am întărtat pe vântul de la amiază să rupă-n jumătate pe zmeul cu trei capete, și două capete-au scăpat, da' jumătate-i mort.

– N-ați făcut nicio treabă, să vă-nvăț eu ce să faceți. Lângă balta asta, mai la vale, este o comoară de bani. Comoara unui moșneag și moșneagul are să moară iest-noapte. Duceți-vă și puneți mâna pe banii ceia să fie-ai noștri.

- Da' dacă ni i-a lua cineva cu putere dumnezeiască?
- Nime nu se poate apropia dac-om pune noi mâna pe dânsa.
- Nime, nime-n toată lumea nu se poate?